

### **3. Het pad achter de tuin**

Op de eerste avond in het nieuwe huis was Noor op tijd naar bed gegaan. Ze hoopte dat, als ze wakker werd, alles een droom zou zijn geweest.

De volgende ochtend werd Noor vroeg wakker. Ze had onrustig geslapen en had veel nagedacht. Ook het paadje dat ze gister had gezien, kon ze niet uit haar gedachten zetten. Wat was dat voor een paadje en waar ging dat heen?

Ze keek eens om zich heen. Ze was nog steeds in haar nieuwe kamer. Dus het was toch geen droom. De kamer rook nog steeds vreemd en vooral anders dan ze gewend was. Een combinatie van pas geverfde muren, houten meubels en een oude geur. Ze hoorde mama beneden rommelen met dozen. Er moest nog van alles worden uitgepakt en alles moest een nieuwe plek krijgen. Noor had geen zin om dozen uit te pakken en besloot te gaan kijken naar het pad achter de tuin.

Ze trok haar jas over haar pyjama aan en glipte zonder dat mama het zag naar buiten. De lucht was koud en vochtig. Het leek alsof op deze herfstachtige ochtend de wereld nog niet helemaal wakker was.

Ze liep naar het paadje dat ze vanuit haar raam had gezien. De bladeren ritselden onder haar voeten. Het pad kronkelde tussen de struiken en het leek steeds smaller te worden. Het was alsof het haar ergens heen wilde leiden.

Even bleef ze staan. Waar kom ik precies uit? En vind ik de weg wel

weer terug? Toch kon ze haar nieuwsgierigheid niet in bedwang houden en ze besloot het pad te volgen.

Na een paar minuten lopen kwam ze bij een open plek. Een plek midden in een bos, waarvan de bomen inmiddels kaal waren door het vallen van de bladeren. De grond leek een soort tapijt van alles wat er op de grond was gevallen. Het bos kleurde bruin en oranje en op dat moment scheen het zonnetje door de dunne takken het bos in. Het zonlicht scheen op een stukje mos en in het licht zag Noor iets schitteren, precies in het midden van de open plek. Ze liep er naar toe en zag iets kleins liggen. Het was een zilverkleurig belletje. Heel voorzichtig hurkte ze omlaag en raakte het belletje aan. Het voelde warm aan, niet zoals metaal zou moeten voelen op een koude grond.

Noor vond het spannend om het belletje op te pakken. Omdat het zo warm was. Maar het was vast niet voor niks zo warm. Had iemand anders het misschien net vast gehad of was het uit iemands zak gevallen? Ze keek om zich heen en zag niemand.

Ze besloot het belletje toch maar te pakken. Ineens klonk heel zacht: *'ting'*. Een geluid dat ze niet zomaar in haar oren hoorde, maar het leek alsof het haar hart raakte.

Op dat moment rook ze iets. Een geur die ze meteen herkende. Natte hond, gras en een beetje koekjesdeeg. Dit was het speciale hondenparfum dat mama wel eens op deed als ze in het bos hadden gewandeld en het nog geen tijd was voor een bad. PIP!

Noor slikte. Dat kon toch niet. Ze kneep haar ogen dicht en snoof de geur die haar aan Pip deed denken eens diep in haar op. De geur bleef en voelde warm, vertrouwd en troostend.

Ze kneep het belletje hard in haar hand en fluisterde zachtjes: "Pip, ben jij dat?"

De wind bewoog zachtjes door de bomen en heel even leek het alsof ze het staartje van Pip hoorde kwispelen.

Vol verbazing en vol ongeloof begon Noor aan haar weg terug naar huis. Moest ze mama vertellen over de plek in het bos? En over het belletje dat ze had gevonden en over de geur die ze had geroken?

Ineens bedacht Noor dat het wel een beetje gek klonk. Ze wist niet of mama haar zou geloven en besloot deze plek nog even geheim te houden. Zo kon ze genieten van het warme gevoel dat ze kreeg bij deze plek. En zo was haar vriendje Pip voor haar gevoel toch nog even bij haar.

Die avond lag Noor in bed met het belletje in haar hand. Ze had het de hele dag bij zich gehouden en het leek alsof het haar wilde beschermen. Mama had niks gemerkt. Ze was te druk geweest met het uitpakken van de dozen en het ophangen van de gordijnen, die trouwens veel te kort waren.

Buiten tikte de regen tegen het raam en waaide er een harde wind. Noor luisterde eens goed. De nieuwe kamer klonk ook anders dan haar oude. Ze dacht soms dat ze voetstappen hoorde op de trap, maar dat was het hout dat kraakte. Het was dan ook een oud huis. Noor moest erg wennen aan het nieuwe, oude huis.